

אל תאבד בְּמִי אֶנְלֶת

הומואים

תִּלְתֵּל מַעַט
וּמַעֲשִׂים דְּקִים
אִם אֵלֶּה קוֹרוֹתֵינוּ

דָּשָׂא מִתְגַּנֵּדֶר כְּדִי נוֹרִית
אִם דִּי בְּזָה לְבָקֶע בְּקֶע
אִם דִּי בְּזָה לְבָכִי

הִנֵּה גְבוּר שֶׁל חֵיל מְקַרְבָּנוּ
מְמוּלֵּל שְׁנֵי מַעֲשִׂים שֶׁל דָּשָׂא
מְמוּלֵּל שְׁלוֹשָׁה
לְסַפֵּר אֶת הָעוֹנוֹת עַל סֶף
בְּהוֹנוֹתָיו

גְבוּר אֶמֶת
וְאֵלֶּה קוֹרוֹתָיו:
גַּם כְּנוֹרִית אֵין אֶהְבָּה לוֹ
רְכוּשׁוֹ
תִּלְתֵּל אֶחָד
וּמַעֲשִׂים דְּקִים
וְאֵלֶּה קוֹרוֹתֵינוּ
הָרְשׁוּמִים בְּסַפֵּר הַשְּׁעוֹת

נר הלילה החופי

ואם גלעד יאבד במים עוד הלילה,
אם יקלע חדש לזמן עתיק,
ומה אם אין חלקי עמו בלילה,
הגוף קטן, גלעד, נצת כנר
הלילה,
ואיך את מבטי אתיק?

דבר מוזר, גלעד,
גם מפא"ר ולא צודק,
שגוף קטן נמס במים הגדולים,
שוקע באולת מנוחה.

הים כאן כבר עדן ועדנים,
כבד ומתהדק.
רק נר עוד צף בליל העדנים –
עוד לא עשרים שנים זמנה.

ואל תאבד, גלעד, במי אולת,
מכף הרגל עד ציצת ראשך
אל תקלע לזמן עתיק.
אף אין חלקי עמך בעריסה טובלת –
הגוף קטן הוא, תהומי.
פועה גלעד בחשכה אל מי;
פועה הגוף, ממתיק.